Gran Teatre del Liceu

Temporada 2025-2026

Manon Lescaut

GIACOMO PUCCINI

Amb el suport de: / Con el apoyo de:

repsol fundación

Publicis Eléhuyt

Fundació Gran Teatre del Liceu

Patronat de la Fundació del Gran Teatre del Liceu

President d'honor
Salvador Illa Roca

President del patronat
Salvador Alemany Mas

Vicepresidenta primera
Sònia Hernández Almodóvar

Vicepresident segon
Jordi Martí Grau

Vicepresidenta tercera
Maria Eugènia Gay Rosell

Vicepresidenta quarta
Lluïsa Moret Sabidó

Vocals representants de la Generalitat de Catalunya
Josep Maria Carreté Nadal, Xavier Fina Ribó, Jordi Foz Dalmau, Irene Rigau Oliver

Vocals representants del Ministerio de Cultura
Carmen Páez Soria, Javier Monsalve Iglesias, Paz Santa Cecilia Aristu, Joan Subirats Humet,

Vocals representants de l'Ajuntament de Barcelona
Xavier Marcé Carol, Elisenda Rius Bergua

Vocal representant de la Diputació de Barcelona
Pau González Val

Vocals representants de la Societat del Gran Teatre del Liceu
Manuel Busquet Arrufat, Ignasi Borrell Roca, Josep Maria Coronas Guinart, Javier Coll Olalla, Àgueda Viñamata y de Urruela

Vocals representants del Consell de Mecenatge
Helena Guardans Cambó, Elisa Durán Montolío, Marc Murtra Millar, Rosario Cabané Bienert

Patró d'honor
Josep Vilarasau Salat

Secretari no patró
Joaquim Badia Armengol

Director general
Valentí Oviedo Cornejo

Comissió Executiva de la Fundació del Gran Teatre del Liceu

President
Salvador Alemany Mas

Vocals representants de la Generalitat de Catalunya
Sònia Hernández Almodóvar, Josep Maria Carreté Nadal

Vocals representants del Ministerio de Cultura
Javier Monsalve Iglesias, Paz Santa Cecilia Aristu

Vocals representants de l'Ajuntament de Barcelona
Xavier Marcé Carol, Elisenda Rius Bergua

Vocal representant de la Diputació de Barcelona
Pau González Val

Vocals representants de la Societat del Gran Teatre del Liceu
Manuel Busquet Arrufat, Javier Coll Olalla

Vocals representants del Consell de Mecenatge
Helena Guardans Cambó, Elisa Durán Montolío

Secretari
Joaquim Badia Armengol

Director general
Valentí Oviedo Cornejo

Gran Teatre del Liceu

Fem

TEMPORADA ARTÍSTICA

Mecenes / Mecenas

Fundació "la Caixa"

CaixaBank

Telefónica

JUNTA DE BENEFACTORS

Fundación BBVA

FUNDACION ACS

Barceló GROUP

Santander

repsol fundación

bankinter

Naturgy

aena aeroports per a tu

Sabadell Fundació

Fundació Ferrer Música

FUNDACIÓ CONSERVATORI LICEU

idealista

Damm Fundació

EY Shape the future with confidence

Circulo del Liceo

TMB Transports Metropolitans de Barcelona

Patrocinadors / Patrocinadores

Santander Fundación

CASA SEAT

ESTRELLA DAMM

exea impact The Puig Family Foundation

GRIFOLS

VEOLIA

divina seguros

Uber

Osborne Clarke

mapfre

ANDBANK Private Bankers

ZF CONSORCI barcelona ZONA FRANCA

tram

Protectors / Protectores

abertis

CATALONIA HOTELS & RESORTS

cellnex driving telecom connectivity

CUATRECASAS

Deloitte.

demeter

econocom LIVE TECH

FIATC ASSEGURANCES

FBA Fundació Bosch Aymerich

Fundació Grup Farmacèutic Salvat

Gramona

GRUPO FAMILIAR GALLARDO

grupo GVC Gaesco

HAVAS

INDRA GROUP

inibsa

MANGO

mesoestetic the element for skincare experts

ORDESA

PAU GASOL

RBA

URIOSO

Col·laboradors / Colaboradores

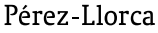

EL PETIT LICEU / LICEUAPRÈN

LICEUNDER35

LICEUAPROPA

TALENT JOVE I NOVA CREACIÓ

Mitjans de comunicació / Medios de comunicación

JUNTA DE BENEFACTORS

Gran Teatre del Liceu
La Rambla, 59, Ciutat Vella
Barcelona

Per amor a *l'art* *fes-te* Benefactor i viu des de dins l'emoció de cada estrena

Descobreix tots els avantatges de ser Benefactor escanejant el codi QR o trucant al 93 485 86 31
www.liceu.cat/benefactors

Junta benefactors / Junta benefactores

Presidenta
Cucha Cabané
Vicepresidenta
Elena Barraquer

Isidre Abelló
Carlos Abril
Ramon Agenjo
Javier Aguilar
Alfons Agulló
Eulàlia Alari
Muntsa Alcañiz
Salvador Alemany
Laura Álvarez
Mercedes Álvarez
Alicia Arboix
Fanny Ariza
Pere Armadàs
Teresa Asensio
Esperanza Aubert
Luis Bach
Vera Baena
Josep Balcells
Marc Balcells
Mercedes Barceló
Simon P. Barceló
Rafael Barraquer
Núria Basi
Maria Rosa Bassa
Mercedes Basso
Margarita Batllori
David Bermejo
Manuel Bertran
Ana Bofill
Anna Boix
Sofia Boixet
Ignacio Borrell
Agustí Bou
Josep M. Bové
Tomas Buxeda
Jordi Calonge
Joan Camprubi
Ramona Canals
Elena de Carandini
Marisa de Carandini
Josep Carbó
Rosa Carcas
Montserrat Cardelús
Alejandro Caro
Aurora Catà
María Cruz Caturla
Ramon Centelles
Guzmán Clavel
Elena Comella
Sergio Corbera
Javier Cornejo
Luis Crispi
Maite Cuffí
Cuca Cumellas
M. Dolors i Francesc
Meya Durall
Mercedes Duran
Francisco Egea
M. Isabel Elduque
Fernando Encinar
M. José Enguix
Aranzazu Escudero
Carmen Escudero
Joan Esquirol
Antonio Establés
Patricia Estany
Ana Esteve
Marta Esteve
Marisa Falcó
Bettina Farreras
Ignacio Feijoo
Cristina Ferrando
Magda Ferrer-Dalmau
Inés Fisas
Ricardo Fisas
Santiago Fisas
Albert Foraster
Mercedes Fuster
José Gabeiras
Gabriela Galcerán
Gema Galdón
Jorge Gallardo
Beatriz García-Sarabia
Manuel Gari
Albert Garriga
Pau Gasol
Francisco Gaudier
Anna Gener
Lluís M. Ginjaume
Ezequiel Giró
Enric Girona
Carmen Godia
M. Inmaculada Gómez
Andrea Gömöry
Albert Gost
Casimiro Gracia
Jaume Graell
Quica Graells
Ainhoa Grandes
Francisco A. Granero
Pere Grau
Calamanda Grifoll
Poppy Grijalbo
Helena Guardans
Pau Guardans
Maria Guasch
Bernardo Hernández
Guillermo Herrera
Joaquim Herrera
Eva Hinds
Pepita Izquierdo
Gabriel Jené
Carles Jiménez
Josep Juanpere
Iolanda Latorre
Sofia Lluch
Ma. Teresa Machado
Waltraud Maczassek
Rocio Maestre
Carmen Marsá
Cristina Marsal
Mercedes Marsol
Isaac Martin
Josep Milian
Verónica Mimoun
Inma Miquel
Xavier Miranda
José M. Mohedano
Joan Molins
Victòria Moncunill
Chelo Mora
Juan Pedro Moreno
Sílvia Muñoz
Josep Oliu
Magda Onandia
Victoria Onyós
Eduardo Ortega
Ignacia de Pano
Victoria Parera
Anna París
Montserrat Pinyol
Josep Ma. Plantada
Ivan Pons
M. Carmen Pous
Daniel Prats
Carmen Puig
Jordi Puig
Marian Puig
Ton Puig
Gloria Pujol
Juan Eusebio Pujol
Victòria Quintana
Neus Raig
Carmen Redrado
Juan Bautista Renart
Ferran Ribó
Blanca Ripoll
Joan Roca
Miquel Roca
Pedro Roca-Cusachs
Montserrat Rocamora
Alfonso Rodés
Salvador Rovirosa
Jacqueline Ruiz
Josep Sabé
Francisco Salamero
Eduard Salsas
Juan Antonio Samaranch
Josef-David Sánchez-Molina
Josep Ll. Sanfeliu
Luis Sans
M. del Carme Serrat
Antoni Siurana
Maria Soldevila
Rafael Soldevila
Silvia Sorribas
Iván Suárez
Rosa Sugrañes
Josep Tabernero
Manuel Terrazo
Bernat -N. Tiffon
August Torà
Ernestina Torelló
Ana Torredemer
Román Trias
Josep Turró
Joaquim Uriach
Marta Uriach
Manuel Valderrama
Maria Àngels Vallvé
Carmen Vendrell
Gloria Ventós
Josep Viader
Anna Maria Vidal
Eduardo Vilá
Pilar de Vilallonga
Josep Vilarasau
Maria Vilardell †
Luis Villena
Joaquim Viñas
Salvador Viñas
Joaquín Viola
Francisco Wendt
Lydia de Zuloaga

Benefactors del cercle de la dansa / Benefactores del círculo de la danza

Paul Clastre
Pitu Lavin
Ma. José Matosas
M. Rosa Ollé
Tati Quera

Benefactors internacionals / Benefactores internacionales

Erika Alfieri
The Barnaud-Bettle Family
Johanna Derksen
Carmen Egido
Philina Hsu Chang
Izabela Karnacewicz
Nathaniel Klipper
Mónica Lafuente
Éleonore Lavielle
May Lawrence
Barry Lynam
Cecilia Nordstrom
Brian Pallas
Javier Pérez-Tenessa
Sonja Perkins
Martina Priebe
Paul Schulz
Elina Selin
Karen Swenson
Filippo Viero
Michael WinstrØm

Benefactors joves / Benefactores jóvenes

Alex Agulló
Esteve Alfaras
Max Amat
Eric Antràs
Lidia Arcos
Alex Barraquer
Ignacio Baselga
Marc Busquets
Blanca Cabré
Diana Casajús
Marta Cuatrecasas
Flora Duran
Petra Duran
Benito Escat
Luigi Esposito
Patricia Ferrer
Pau Font
Iria Gestal
Alberto Gil
Albert Girona
Marco Greselin
Albert Hernández
Àlvar Lamminsalo
Arnau Lluch
Santiago Lucas
Xènia Luque
Laura Maneiro
Alexandra Maratchi
Dídac Marsà
Marc Mayral
Juan Molina-Martell
Elisabeth Montamat
Felipe Morenés
Juan Moreno
Marc Ollé
Marta Parent
Miquel Pedrerol
Marcos Perales
Elisenda Perelló
Santiago Pons-Quintana
Andrea Puig
Julia Puig
Inés Pujol
Pepe Pujol
Toni Pujol
Carlota Quintero
Sara Ramírez
Ana Recasens
Charlotte Ríos
Patricia Ripollés
Javier Ris
Aitor Romero
Gloria Sáez
Esperanza Schröder
Claudia Segura
Carlos Torres
Javier Uriach

Manon Lescaut

GIACOMO PUCCINI

Dramma lirico en quatre actes / *Dramma lirico* en cuatro actos

Llibret de Domenico Oliva i Luigi Illica amb intervencions de Marco Praga, Ruggero Leoncavallo, Giacomo Puccini, Giulio Ricordi i Giuseppe Adami basat en l'obra *L'histoire du chevalier des Grieux et de Manon Lescaut* d'Antoine François Prévost / Libreto de Domenico Oliva y Luigi Illica con intervenciones de Marco Praga, Ruggero Leoncavallo, Giacomo Puccini, Giulio Ricordi y Giuseppe Adami basado en la obra *L'histoire du chevalier des Grieux et de Manon Lescaut* de Antoine François Prévost.

Estrena absoluta: 1 de febrer de 1893 al Teatro Regio de Torí /
Estreno absoluto: 1 de febrero de 1893 en el Teatro Regio de Turín

Estrena a Barcelona: 5 d'abril de 1896 al Gran Teatre del Liceu /
Estreno en Barcelona: 5 de abril de 1896 en el Gran Teatre del Liceu

Darrera representació al Liceu: 22 de juny de 2018 /
Última representación en el Liceu: 22 de junio de 2018

Total de representacions al Liceu: 72 / Total de representaciones en el Liceu: 72

Març Marzo		**Torn** Turno
17	19:30	P
20	19:30	C
23	19:30	A
26	19:30	E
29	17:00	T
Abril Abril		**Torn** Turno
1	19:30	B

Durada total / Duración total: 2 h 45 min

Acte I / Acto I: 38 min - **Acte II / Acto II:** 44 min - **Pausa:** 30 min - **Acte III / Acto III:** 24 min - **Acte IV / Acto IV:** 26 min

Fitxa artística / Ficha artística

Direcció d'escena / Dirección de escena
Àlex Ollé

Escenografia / Escenografía
Alfons Flores

Vestuari / Vestuario
Lluc Castells

Il·luminació / Iluminación
Joachim Klein

Reposició de la il·luminació / Reposición de la iluminación
Jann Hartmann

Videoartista
Emmanuel Carlier

Assistència a la direcció d'escena / Asistencia a la dirección de escena
Raúl Vázquez, Yannis Herrera

Assistència a la direcció musical / Asistencia a la dirección musical
Luis Toro Araya

Mestres assistents musicals / Maestros asistentes musicales
Véronique Werklé, Vanessa García, Carlos Sanchis Aguirre, David-Huy Nguyen-Phung, Jaume Tribó

Producció / Producción
Oper Frankfurt

Cor del Gran Teatre del Liceu / Coro del Gran Teatre del Liceu
Pablo Assante, director

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu / Orquesta Sinfónica del Gran Teatre del Liceu
Director Josep Pons

Amb el suport de: / Con el apoyo de:

repsol fundación

Més informació artística / Más información artística

Repartiment / Reparto

Manon Lescaut
Asmik Grigorian

Lescaut
Iurii Samoilov

Renato Des Grieux
Ivan Gyngazov (17, 20/3)
Joshua Guerrero (23, 26, 29/3, 1/4)

Geronte di Ravoir
Donato Di Stefano

Edmondo
Filip Filipović

L'hostaler / El hostalero
Alessandro Vandin (17, 23, 29/3) /
Leonardo Domínguez (20, 26/3, 1/4)

El mestre de ball / El maestro de baile
Álvaro Diana

Un músic / Un músico
Mercedes Gancedo

Un sergent / Un sargento
Domingo Ramos (17, 23, 29/3) /
Dimitar Darlev (20, 26/3, 1/4)

El fanaler / El farolero
Andrea Antognetti

Un comandant / Un comandante
Pau Bordas (17, 23, 29/3) /
Walter Bartaburu (20, 26/3, 1/4)

Figurants / figurantes

Paola Leon (ballarina de Pole / bailarina de Pole)
Anna Coll
Meritxell Bonet
Cristina Murillo
Lidia Hill
Mathilde Eloy
Natalia Sesé
Aina Tomas
Carla Ricart
Isabel Llanos

Emilio Bravo
Melcior Casals
David Ortega
Xavier Casbas
Omar Tubau

Yaco Pastor alemany / Pastor alemán (Canil can)

repsol
fundación

Projecte Motor Verde

En aquesta obra els protagonistes són els boscos

Motor Verde de Fundació Repsol és un projecte de reforestació a la península Ibèrica que està recuperant la biodiversitat en terrenys cremats o erms, generant ocupació inclusiva i recolzant l'economia rural.

motorverde.fundacionrepsol.com

Ara hi pots participar

CURACIÓ NATURAL

Utilitza exclusivament paraules senzilles,
no gastis noms de flors discretes, d'espècies
tímides, digues clavell, de tant en tant, sense
que importi gaire, puja a la muntanya, digues
cargol, o, si no plou, sargantana. D'aquí dos
o tres-cents anys et trobaràs perfectament,
seràs la tarda.

Enric Casasses

LiceuOPERA+
Live from Barcelona
ESTRENA DIGITAL
19 abril 17.30 h
Asmik Grigorian · Joshua Guerrero
MANON LESCAUT
GIACOMO PUCCINI
Descobreix la producció cinematogràfica
i les funcionalitats exclusives a LiceuOPERA+
Abona't a LiceuOPERA+ per només 90€/temporada
i gaudeix durant 2 anys de 12 òperes i continguts extra
Download on the App Store
GET IT ON Google Play
4K ULTRA HD
DOLBY DIGITAL 5.1
liceuoperaplus.com

Compositor

Nascut a Lucca (Toscana) i mort a Brussel·les, Giacomo Puccini (1858-1924) va ser el compositor més rellevant de la coneguda com a *giovane scuola italiana*, tot i que la denominació de *verisme* escau molt més a una generació integrada també per Mascagni, Leoncavallo, Giordano o Cilea, entre d'altres.

Amatents a la recerca de l'expressivitat i de l'emoció per damunt de l'artifici o dels impulsos romàntics, els veristes van ocupar bona part de l'escena teatral italiana durant més de quaranta anys.

Procedent d'una família de músics, Puccini va obtenir èxits —i algun fracàs— dins i fora d'Itàlia, amb una fama que el va dur fins i tot a estrenar òperes als Estats Units. Autor de dotze òperes, va esdevenir el mestre del melodrama musical en partitures d'inqüestionable qualitat i vigència com ara *La Bohème*, *Tosca*, *Madama Butterfly* o la pòstuma *Turandot*. Especialment procliu a la caracterització matisada de personatges femenins —indiscutibles protagonistes de les seves òperes—, Puccini va ser igualment un mestre en la "pintura" de contextos espacials i emocionals, gràcies a la seva imaginació en el terreny de la melodia i a la seva erudició en el de l'harmonia.

Bon amant de l'hedonisme i de la vida cosmopolita, el músic italià manté un justificat lloc d'honor en l'esdevenir de l'espectacle operístic del tombant de segle i és un dels noms indispensables de la història del gènere.

Llibret i llibretista

Inspirada en la novel·la *Histoire du chevalier Des Grieux et de Manon Lescaut* de l'abat Prévost, publicada a França el 1731, l'òpera pucciniana és la tercera de les adaptacions sobre el citat relat divuitesc, després de les d'Auber i Massenet.

Puccini va comptar amb la inestimable col·laboració de dos llibretistes amb qui mantindria una relació força estreta al llarg d'algunes de les òperes posteriors: Luigi Illica i Giuseppe Giacosa, després que Puccini descartés la col·laboració de Marco Praga i Domenico Oliva, habituals poetes de Ricordi. Però a més sembla que el mateix Ruggero Leoncavallo havia participat en l'elaboració del llibret original. Tant és així que al final l'òpera es va estrenar sense que constés el nom dels autors del text. Una obra de tots i de ningú, com li agradava definir-la al compositor de Lucca.

Compositor

Nacido en Lucca (Toscana) y fallecido en Bruselas, Giacomo Puccini (1858-1924) fue el compositor más relevante de la escuela conocida como *giovane scuola italiana*, aunque la denominación de *verismo* es mucho más apropiada para una generación integrada también por Mascagni, Leoncavallo, Giordano o Cilea, entre otros.

Atentos a la búsqueda de la expresividad y de la emoción por encima del artificio o de los impulsos románticos, los veristas ocuparon buena parte de la escena teatral italiana durante más de cuarenta años.

Procedente de una familia de músicos, Puccini obtuvo éxitos —y algún fracaso— dentro y fuera de Italia, con una fama que le llevó incluso a estrenar óperas en Estados Unidos. Autor de doce óperas, se convirtió en el maestro del melodrama musical en partituras de incuestionable calidad y vigencia, como por ejemplo *La Bohème*, *Tosca*, *Madama Butterfly* o la póstuma *Turandot*. Especialmente proclive a la caracterización matizada de personajes femeninos —indiscutibles protagonistas de sus óperas—, Puccini fue igualmente un maestro en la "pintura" de contextos espaciales y emocionales, gracias a su imaginación en el terreno de la melodía y a su erudición en el de la armonía.

Buen amante del hedonismo y de la vida cosmopolita, el músico italiano ocupa un lugar de honor justificado en el devenir del espectáculo operístico del cambio de siglo y es uno de los nombres indispensables de la historia del género.

Libreto y libretista

Inspirada en la novela *Histoire du chevalier Des Grieux et de Manon Lescaut* del abad Prévost, publicada en Francia en 1731, la ópera pucciniana es la tercera de las adaptaciones sobre el citado relato dieciochesco, después de las de Auber y Massenet.

Puccini contó con la inestimable colaboración de dos libretistas con los que mantendría una relación bastante estrecha a lo largo de algunas de las óperas posteriores: Luigi Illica y Giuseppe Giacosa, después de que Puccini descartara la colaboración de Marco Praga y Domenico Oliva, habituales poetas de Ricordi. Pero además parece que el propio Ruggero Leoncavallo había participado en la elaboración del libreto original. Tanto es así que al final la ópera se estrenó sin que constara el nombre de los autores del texto. Una obra de todos y de nadie, como le gustaba definirla al compositor de Lucca.

Estrena

Manon Lescaut es va estrenar amb gran èxit l'1 de febrer de 1893 al Teatro Regio de Torí. L'editor Ricordi va optar per la ciutat piemontesa, lluny de Milà, que es preparava per a l'estrena, vuit dies després, del *Falstaff* amb què Giuseppe Verdi posava punt final a la seva carrera com a compositor teatral.

L'èxit de l'òpera pucciniana va ser considerable i encara ho va ser més a Londres el 1894, quan Bernard Shaw va escriure: "Puccini em sembla més aviat l'hereu de Verdi que no pas cap dels seus rivals". Això mateix opinaven els crítics i espectadors que veurien successivament *Manon Lescaut* arreu d'Europa i d'Amèrica del Nord al llarg dels anys successius. El 1907, l'òpera de Puccini va arribar al Metropolitan de Nova York, on seria protagonitzada per Enrico Caruso en el paper de Des Grieux.

Estrena al Liceu

L'estrena liceista de *Manon Lescaut* va tenir lloc el 5 d'abril de 1896. Dos dies més tard, *La Vanguardia* publicava una breu nota en què es deia que "La obra es de excelente factura y contiene trozos de primer orden por la genialidad de la inspiración, avalorada por una instrumentación rica en detalles, clara y expresiva en sus modulaciones. Son muchas las escenas preciosas que esmaltan la obra y sería difícil en una audición precisar cuál de ellas es la mejor, pero todas destacan e impresionan formando un conjunto digno de los talentos del maestro Puccini". Era, de fet, la primera òpera pucciniana que s'escoltava a Barcelona i al Liceu.

© Barbara Aumüller

© Barbara Aumüller

Estreno

Manon Lescaut se estrenó con gran éxito el 1 de febrero de 1893 en el Teatro Regio de Turín. El editor Ricordi optó por la ciudad piamontesa, lejos de Milán, que se preparaba para el estreno, ocho días después, del *Falstaff* con la que Giuseppe Verdi ponía punto final a su carrera como compositor teatral.

El éxito de la ópera pucciniana fue considerable y lo fue aún más en Londres en 1894, cuando Bernard Shaw escribió: "Puccini me parece el heredero de Verdi, más que ninguno de sus rivales". Lo mismo opinaron los críticos y espectadores que verían sucesivamente *Manon Lescaut* en toda Europa y Norteamérica a lo largo de los años sucesivos. En 1907, la ópera de Puccini llegó al Metropolitan de Nueva York, donde sería protagonizada por Enrico Caruso en el papel de Des Grieux.

Estreno en el Liceu

El estreno liceísta de *Manon Lescaut* tuvo lugar el 5 de abril de 1896. Dos días más tarde, *La Vanguardia* publicaba una breve nota en la que se decía que "La obra es de excelente factura y contiene trozos de primer orden por la genialidad de la inspiración, valorada por una instrumentación rica en detalles, clara y expresiva en sus modulaciones. Son muchas las escenas preciosas que esmaltan la obra y sería difícil en una audición precisar cuál de ellas es la mejor, pero todas destacan e impresionan formando un conjunto digno de los talentos del maestro Puccini". Era, de hecho, la primera ópera pucciniana que se escuchaba en Barcelona y en el Liceu.

“L’orgull està més relacionat amb l’opinió que tenim de nosaltres mateixos; la vanitat, en canvi, té més a veure amb el que els altres pensen de nosaltres.”

Jane Austen, *Orgull i prejudici*

***Manon Lescaut*, òpera en quatre actes estrenada l’any 1893 al Teatro Regio de Torí, està basada en l’obra *Histoire du chevalier des Grieux et Manon Lescaut* (1731), de l’abat Prévost, que també va servir d’inspiració per a l’òpera *Manon*, de Jules Massenet. “Manon és una heroïna en la qual crec i, per tant, no pot deixar de guanyar-se el cor del públic. Per què no hi pot haver dues òperes sobre Manon? Una dona com Manon pot tenir més d’un amant”, escrivia el mateix Puccini al seu editor.**

***Manon Lescaut* va ser la seva tercera òpera i la que va representar el seu primer gran èxit. Li va donar una fama duradora i va marcar el començament d’una col·laboració fructífera amb els llibretistes Luigi Illica i Giuseppe Giacosa, amb els quals va escriure tres obres mestres: *La Bohème* (1896), *Tosca* (1900) i *Madama Butterfly* (1904).**

Quan Manon coneix el jove estudiant Des Grieux, s’enamoren i s’escapen junts, però quan el vell Geronte ofereix a Manon una vida de riquesa i luxe, ella s’atura i segueix aquesta vida de plaers. Incapaç d’oblidar Des Grieux, Manon intenta fugir amb ell de nou, però abans que puguin escapar, Geronte arresta Manon. Malgrat tot, aconsegueixen escapar, sense saber-ho, cap a l’infern. Manon s’esfondra d’esgotament i mor als braços de Des Grieux mentre li diu que l’estima. Tots els esforços han estat en va.

La posada en escena d’Àlex Ollé té l’origen en l’Òpera de Frankfurt. En la introducció prèvia, uns vídeos ens expliquen que Manon i el seu germà Lescaut creuen una tanca fronterera i entren com immigrants il·legals. L’assetjament que ella pateix a causa de la seva bellesa i atractiu físic desembocarà en abús i explotació. Amb el vestuari urbà de Lluc Castells i l’escenografia d’Alfons Flores, Ollé fa transitar aquests personatges inflamats d’amor i dubtes sobre la virtut o els plaers per una estació d’autobusos, un club de ballarines de *pole dance* en què Manon és l’estrella o unes cel·les claustrofòbiques com a pas previ a la deportació. La presència constant d’unes lletres gegants que formen la paraula *love* són el recordatori d’aquesta passió amorosa imprevisible com a fil conductor de l’òpera.

Asmik Grigorian, una de les millors sopranos de l’actualitat, n’és la protagonista i ofereix una gran creació vocal i interpretativa. Innocent i vulnerable, la Manon que Ollé dibuixa per a Grigorian s’expressa, juntament amb el tenor americà Joshua Guerrero, amb intensitat, frivolitat i passió ferma.

La urgència de *Manon Lescaut* avui rau en la seva força com a metàfora d’un món que promet felicitat immediata a

canvi de la pèrdua progressiva de la llibertat. Puccini retrata una societat en què el desig —econòmic, social, emocional— accelera les decisions fins a ferles irreversibles, i en què l'amor queda atrapat entre el luxe com a miratge i la precarietat com a destí. Manon no cau per frivolitat, sinó per la pressió d'un sistema que converteix el cos, l'afecte i el futur en mercaderia. En aquest sentit, la seva tragèdia parla amb una urgència contemporània: la d'una humanitat seduïda per l'instant, empesa a consumir-se a si mateixa abans d'haver après a estimar sense por.

D'altra banda, en una lectura en relació amb les xarxes socials, *Manon Lescaut* emergeix com una al·legoria punyent del culte contemporani a l'aparença. Puccini anticipa un món en què el desig ja no neix de l'experiència, sinó de la mirada dels altres: Manon aprèn molt aviat que existir és ser vista, i que el valor personal es mesura en joies, privilegis, luxes i promeses exhibibles. Com a les plataformes digitals, l'amor es converteix en escenografia, el luxe en identitat i la felicitat en relat editat. El nucli de l'obra pivota en aquesta deriva: quan la vida es viu com si fos una vitrina permanent, la caiguda no és un accident, sinó l'únic final possible d'un sistema que confon visibilitat amb veritat.

"No hi ha res que faci més por que la fama buida."

Leonardo da Vinci, *Pensaments sobre l'Art i la Vida*

Víctor Garcia de Gomar
Director artístico Gran Teatre del Liceu

“El orgullo se relaciona más con nuestra opinión de nosotros mismos; la vanidad, con lo que nos gustaría que otros pensasen de nosotros”.

Jane Austen, *Orgullo y prejuicio*

***Manon Lescaut*, ópera en cuatro actos estrenada en 1893 en el Teatro Regio de Turín, está basada en la obra *Histoire du chevalier des Grieux et Manon Lescaut* (1731), del abad Prévost, que también sirvió de inspiración para la ópera *Manon*, de Jules Massenet. “Manon es una heroína en la que creo y, por lo tanto, no puede dejar de ganarse el corazón del público. ¿Por qué no puede haber dos óperas sobre Manon? Una mujer como Manon puede tener más de un amante”, escribía el propio Puccini a su editor.**

***Manon Lescaut* fue su tercera ópera y la que representó su primer gran éxito. Le dio una fama duradera y marcó el comienzo de una colaboración fructífera con los libretistas Luigi Illica y Giuseppe Giacosa, con los que escribió tres obras maestras: *La Bohème* (1896), *Tosca* (1900) y *Madama Butterfly* (1904).**

Cuando Manon conoce al joven estudiante Des Grieux, se enamoran y escapan juntos, pero cuando el viejo Geronte ofrece a Manon una vida de riqueza y lujo, ella se detiene y sigue esta vida de placeres. Incapaz de olvidar a Des Grieux, Manon intenta huir con él de nuevo, pero antes de que puedan escapar, Geronte arresta a Manon. Sin embargo, logran escapar, sin saberlo, hacia el infierno. Manon se derrumba de agotamiento y muere en los brazos de Des Grieux mientras le dice que le quiere. Todos los esfuerzos han sido en vano.

La puesta en escena de Àlex Ollé tiene su origen en la Ópera de Frankfurt. En la introducción previa, unos vídeos nos cuentan que Manon y su hermano Lescaut cruzan una valla fronteriza y entran como inmigrantes ilegales. El acoso que ella sufre a causa de su belleza y atractivo físico desembocará en abuso y explotación. Con el vestuario urbano de Lluc Castells y la escenografía de Alfons Flores, Ollé hace transitar a estos personajes inflamados de amor y dudas sobre la virtud o los placeres por una estación de autobuses, un club de bailarinas de *pole dance* donde Manon es la estrella o unas celdas claustrofóbicas como paso previo a la deportación. La presencia constante de unas letras gigantes que forman la palabra *love* son el recordatorio de esa pasión amorosa imprevisible como hilo conductor de la ópera.

Asmik Grigorian, una de las mejores sopranos de la actualidad, es la protagonista y ofrece una gran creación vocal e interpretativa. Inocente y vulnerable, la Manon que Ollé dibuja para Grigorian se expresa, junto al tenor americano Joshua Guerrero, con intensidad, frivolidad y pasión firme.

La urgencia de *Manon Lescaut* hoy reside en su fuerza como metáfora de

un mundo que promete felicidad inmediata a cambio de la pérdida progresiva de la libertad. Puccini retrata a una sociedad en la que el deseo —económico, social, emocional— acelera las decisiones hasta hacerlas irreversibles, y en la que el amor queda atrapado entre el lujo como espejismo y la precariedad como destino. Manon no cae por frivolidad, sino por la presión de un sistema que convierte el cuerpo, el afecto y el futuro en mercancía. En este sentido, su tragedia habla con una urgencia contemporánea: la de una humanidad seducida por el instante, empujada a consumirse a sí misma antes de haber aprendido a amar sin miedo.

Por otra parte, en una lectura relacionada con las redes sociales, *Manon Lescaut* emerge como una alegoría desgarradora del culto contemporáneo a la apariencia. Puccini anticipa un mundo en el que el deseo ya no nace de la experiencia, sino de la mirada de los demás: Manon aprende muy pronto que existir es ser vista, y que el valor personal se mide en joyas, privilegios, lujos y promesas exhibibles. Como en las plataformas digitales, el amor se convierte en escenografía, el lujo en identidad y la felicidad en relato editado. El núcleo de la obra pivota en esta deriva: cuando la vida se vive como si fuese una vitrina permanente, la caída no es un accidente, sino el único final posible de un sistema que confunde visibilidad con verdad.

“No hay nada que dé más miedo que la fama vacía”.

Leonardo da Vinci, *Pensamientos sobre el Arte y la Vida*

Víctor Garcia de Gomar
Director artístico Gran Teatre del Liceu

Una passió desmesurada pel plaer

A Manon Lescaut li haurien encantat els nostres temps d'aparences i pantalles. Ens la podem imaginar fent-se *selfies* a les primeres files de la Setmana de la Moda de París, passejant per la catifa vermella de Canes o penjant *stories* del nou *orange* natural que acaba de descobrir en un restaurant amb estrella Michelin. L'heroïna de Puccini és una dona astuta i descarada que, avui en dia, hauria entès perfectament el rol de la imatge en la societat de l'espectacle, i que la faria jugar en favor seu amb una insolència i una llibertat que donarien més d'un titular a la premsa. Una Manon Lescaut contemporània sabria que, actualment, la imatge dels nostres cossos es configura a través del reflex, que pertany als altres i que, en termes públics, tot passa per una autorepresentació estètica contínua. Aquesta exposició incessant implica, per descomptat, un escrutini implacable i cruel. Les xarxes socials són una passarel·la immensa, una foguera de les vanitats en què tothom jutja i és jutjat. Si avui en dia Manon Lescaut tingués un perfil d'Instagram, els més moralistes criticarien amb severitat les seves accions i, com li va passar a l'època de l'abat Prévost i a l'òpera de Puccini, l'acusarien d'arribista i vanitosa. Com a espectadors subtils, però, hem d'aprendre a llegir —i escoltar— entre línies, és a dir, entre els plecs dels vestits de la nostra protagonista. Rere la frivolitat de Manon Lescaut (*in quelle trine morbide*) s'hi amaga un desig d'emancipació tan intens que és capaç de capgirar la norma social. Aquest sentiment de rebel·lió es percep ja des de la primera aparició de la diva, quan explica a l'ingenu Des Grieux que aviat la tancaran en un convent per voluntat del seu pare. A la mínima oportunitat, Manon eludeix el destí imposat pel dogma familiar i fuig amb el jove amant. Tal com preveu Lescaut, el germà de la protagonista —i el gran confabulador de l'obra—, quan s'acaben els diners de l'estudiant i baixa el suflé de la passió, l'heroïna abandona Des Grieux pel vell i ric Geront. Però, un cop ha tastat la mel del luxe i la comoditat, la protagonista torna a encapritxar-se del seu primer amant. Manon Lescaut és una heroïna sempre insatisfeta, excessiva, una dona que ho vol tot, i això la converteix en un personatge inoblidable i immensament atractiu. Com afirma el cavaller Des Grieux a la novel·la de Prévost: «Manon sentia una passió desmesurada pel plaer; jo la sentia per ella». L'heroïna de Puccini ens continua fascinant perquè és una dona empoderada que no té cap vergonya d'utilitzar la seva bellesa per aconseguir allò que desitja, i perquè a través de l'hedonisme intenta rebel·lar-se, tràgicament, contra una societat que la vol captiva, discreta i callada, dins els murs de la convenció.

Gabriel Ventura, escriptor

Una pasión desmedida por el placer

A Manon Lescaut le habrían encantado nuestros tiempos de apariencias y pantallas. Nos la podemos imaginar haciéndose *selfies* en las primeras filas de la Semana de la Moda de París, paseando por la alfombra roja de Cannes o subiendo *stories* del nuevo *orange* natural que acaba de descubrir en un restaurante con estrella Michelin. La heroína de Puccini es una mujer astuta y descarada que, hoy en día, habría entendido perfectamente el rol de la imagen en la sociedad del espectáculo, y que la haría jugar a su favor con una insolencia y una libertad que darían más de un titular a la prensa. Una Manon Lescaut contemporánea sabría que, actualmente, la imagen de nuestros cuerpos se configura a través del reflejo, que pertenece a los demás y que, en términos públicos, todo pasa por una autorrepresentación estética continua. Esta incesante exposición implica, por supuesto, un escrutinio implacable y cruel. Las redes sociales son una pasarela inmensa, una hoguera de las vanidades en la que todo el mundo juzga y es juzgado. Si hoy en día Manon Lescaut tuviera un perfil de Instagram, los más moralistas criticarían con severidad sus acciones y, como le ocurrió en la época del abad Prévost y en la ópera de Puccini, la acusarían de arribista y vanidosa. Pero como espectadores sutiles, debemos aprender a leer —y a escuchar— entre líneas, es decir, entre los pliegues de los vestidos de nuestra protagonista. Tras la frivolidad de Manon Lescaut (*in quelle trine morbide*) se esconde un deseo de emancipación tan intenso que es capaz de dar la vuelta a la norma social. Este sentimiento de rebelión se percibe ya desde la primera aparición de la diva, cuando explica al ingenuo Des Grieux que pronto la encerrarán en un convento por voluntad de su padre. A la mínima oportunidad, Manon elude el destino impuesto por el dogma familiar y huye con el joven amante. Tal y como prevé Lescaut, el hermano de la protagonista —y el gran confabulador de la obra—, cuando se acaba el dinero del estudiante y baja el suflé de la pasión, la heroína abandona a Des Grieux por el viejo y rico Geronte. Pero, una vez que ha probado la miel del lujo y la comodidad, la protagonista vuelve a encapricharse de su primer amante. Manon Lescaut es una heroína siempre insatisfecha, excesiva, una mujer que lo quiere todo, y eso la convierte en un personaje inolvidable e inmensamente atractivo. Como afirma el caballero Des Grieux en la novela de Prévost: «Manon sentía una pasión desmedida por el placer; yo la sentía por ella». La heroína de Puccini nos sigue fascinando porque es una mujer empoderada que no siente ninguna vergüenza a la hora de utilizar su belleza para conseguir lo que desea, y porque a través del hedonismo intenta rebelarse, trágicamente, contra una sociedad que la quiere cautiva, discreta y callada, dentro de los muros de la convención.

Gabriel Ventura, escritor

Un present que fuig cap al futur

La història de *Manon Lescaut*, tal com l'abat Prévost la va donar a conèixer en la primera meitat del segle XVIII, va ser considerada una novel·la escandalosa per al seu temps, encara que avui no pot deixar de llegir-se com un conte moral que, en l'etern conflicte entre la passió i la raó, prevé contra la bogeria d'amor. El desert on finalment mor Manon Lescaut no deixa de ser, per sobre de qualsevol altra cosa, el desert provocat per l'intens foc d'un amor que trenca amb tota jerarquia i conveniència.

Per tot això ens sembla especialment important aconseguir que, a primer cop d'ull, s'entengui que el que proposem és una lectura des del present. I, perquè volem parlar d'una realitat actual, hem plantejat un espai modern, d'ascendència conceptual, presidit en tot moment per la paraula *love* en lletres corpòries de grans dimensions que recullen la idea central de l'òpera de Puccini. La centralitat conceptual de l'amor –*love*– ens permet desenvolupar, a partir d'aquí, els altres conceptes integrats a *Manon Lescaut* –ambició, riquesa, jerarquia social, càstig, expulsió– des d'una lectura explícitament contemporània.

Manon Lescaut és, en la nostra versió, una immigrant sense papers. Podria venir de qualsevol lloc del món fugint de la misèria, de la guerra, del maltractament, de la degradació social o simplement atreta per les oportunitats que s'ofereixen als ulls dels qui veuen en el miratge d'Europa un paradís de felicitat. Al voltant del seu personatge hem teixit una nova dramatúrgia que permet una relectura contemporània de la història de Manon Lescaut.

Després de la deportació de Manon Lescaut, l'acte final transcorre en algun territori desèrtic. La desesperació de Manon no és només una desesperació de l'amor. El que l'ha portat fins allà és la voluntat indestructible de tornar a intentar arribar a Europa, una decisió cega d'avançar, de no quedar-se enrere, de sobreviure a qualsevol preu. Manon mor d'esgotament, de tristesa, de desesperació. El seu amor, el seu amor veritable, és l'amor desesperat de qui no vol renunciar a un futur millor. El seu veritable desert és la infinita sensació de solitud que l'envaeix quan es queda sola davant de la tanca fronterera que la separa irremissiblement del futur.

Manon Lescaut mor víctima d'una deshumanització capaç de marcir qualsevol paisatge i convertir-ho tot en un desert, un desert d'amor. *Love*.

Àlex Ollé

Un presente en fuga hacia el futuro

La historia de *Manon Lescaut*, tal como el abate Prévost la dio a conocer en la primera mitad del siglo XVIII, fue considerada una novela escandalosa para su tiempo, aunque hoy no puede dejar de leerse como un cuento moral que, en el eterno conflicto entre la pasión y la razón, previene contra la locura de amor. El desierto en el que al fin muere Manon Lescaut no deja de ser, por encima de cualquier otra cosa, el desierto provocado por el intenso fuego de un amor que rompe con toda jerarquía y conveniencia.

Por todo esto nos parece especialmente importante lograr que, a primera vista, se entienda, ya que lo que proponemos es una lectura desde el presente. Y, porque queremos hablar de una realidad actual, hemos planteado un espacio moderno, de ascendencia conceptual, presidido en todo momento por la palabra *love* en letras corpóreas de gran tamaño que recogen la idea central de la ópera de Puccini. La centralidad conceptual del amor –*love*– nos permite desarrollar, a partir de aquí, los otros conceptos integrados en *Manon Lescaut* –ambición, riqueza, jerarquía social, castigo, expulsión– desde una lectura explícitamente contemporánea.

Manon Lescaut es, en nuestra versión, una inmigrante sin papeles. Podría venir de cualquier lugar del mundo huyendo de la miseria, de la guerra, del maltrato, de la degradación social o simplemente atraída por las oportunidades que se ofrecen a los ojos de quienes ven en el espejismo de Europa un paraíso de felicidad. En torno a su personaje hemos tejido una nueva dramaturgia que permite una relectura contemporánea de la historia de Manon Lescaut.

Tras la deportación de Manon Lescaut, el acto final transcurre en algún territorio desértico. La desesperación de Manon no es solo una desesperación del amor. Lo que la ha llevado hasta allí es la voluntad inquebrantable de volver a intentar el paso a Europa, una decisión ciega de avanzar, de no quedarse atrás, de sobrevivir a cualquier precio. Manon muere de agotamiento, de tristeza, de desesperación. Su amor, su verdadero amor, es el amor desesperado de quien no quiere renunciar a un futuro mejor. Su verdadero desierto es la infinita sensación de soledad que la invade cuando se queda sola frente a la valla fronteriza que la separa irremisiblemente del futuro.

Manon Lescaut muere víctima de una deshumanización capaz de agostar cualquier paisaje y convertirlo todo en un desierto, un desierto de amor. *Love*.

Àlex Ollé

Argument de l'obra
Manon Lescaut

Acte I

El primer acte de *Manon Lescaut* ens situa al pati d'una fonda, a la ciutat francesa d'Amiens. Mentre esperen la diligència, uns estudiants fan broma. El cavaller Renato Des Grieux, un jove amb més bones intencions que recursos, es delecta davant de la contemplació de les noies boniques que passegen per aquella zona.

Arriba Manon i Des Grieux, bojament enamorat, confessa que mai no ha vist una dona semblant quan contempla la jove que baixa de la diligència, que acaba d'arribar.

Manon és una jove capriciosa, que arriba a Amiens acompanyada del seu germà. Aquest ha acordat, a canvi de diners, el matrimoni de Manon amb Geronte di Ravoir, un ric home de negocis però vell xaruc, que ha tret Manon del convent on vivia la jove.

Edmondo, un estudiant amic de Des Grieux, informa el jove que Manon està destinada a casar-se amb un vell. En aquell moment ja s'ha produït l'enamorament sobtat entre la noia i Des Grieux i aquest, prenent el cotxe de cavalls de Geronte di Ravoir, s'escapa cap a París amb Manon. Amb tot, Lescaut promet a Geronte que Manon serà finalment seva.

Acte II

El segon acte representa un salt respecte del primer. Ara trobem Manon a casa de Geronte. Tot i estar envoltada de luxes, la jove s'avorreix i sobretot enyora el seu amant ocasional Des Grieux, de qui està bojament enamorada.

Geronte torna a entrar a la cambra on ha deixat Manon i la troba als braços de Des Grieux. Quan Manon es burla del vell, Geronte es retira prometent que aviat tornarà. Des Grieux, tement el pitjor, dona pressa a Manon perquè fugi amb ell, però la jove no vol renunciar a aplegar totes les seves pertinences, especialment les joies. En el moment en què es disposa a fugir, entra la policia, que deté Manon, acusada de prostitució. La jove impedeix que Des Grieux faci públic el seu amor per ella i li diu que, si vol, aviat podrà tornar a ser amb ella.

Argumento de la obra
Manon Lescaut

Acto I

El primer acto de *Manon Lescaut* nos sitúa en el patio de una fonda, en la ciudad francesa de Amiens. Mientras esperan la diligencia, unos estudiantes bromean. El caballero Renato Des Grieux, un joven con mejores intenciones que recursos, se deleita ante la contemplación de las chicas bonitas que pasean por esa zona.

Llega Manon y Des Grieux, locamente enamorado, confiesa que nunca ha visto a una mujer parecida cuando contempla a la joven que baja de la diligencia, que acaba de llegar.

Manon es una joven caprichosa, que llega a Amiens acompañada de su hermano. Este ha acordado, a cambio de dinero, el matrimonio de Manon con Geronte di Ravoir, un rico hombre de negocios, pero viejo ajado, que ha sacado a Manon del convento donde vivía la joven.

Edmondo, un estudiante amigo de Des Grieux, informa al joven que Manon está destinada a casarse con un viejo. En ese momento ya se ha producido el repentino enamoramiento entre la chica y Des Grieux y este, tomando el coche de caballos de Geronte di Ravoir, se escapa hacia París con Manon. Sin embargo, Lescaut promete a Geronte que Manon será finalmente suya.

Acto II

El segundo acto representa un salto respecto al primero. Ahora encontramos a Manon en casa de Geronte. Pese a estar rodeada de lujos, la joven se aburre y sobre todo añora a su amante ocasional Des Grieux, de quien está locamente enamorada.

Geronte vuelve a entrar en la habitación donde ha dejado a Manon y la encuentra en los brazos de Des Grieux. Cuando Manon se burla del viejo, Geronte se retira prometiendo que pronto volverá. Des Grieux, temiendo lo peor, apremia a Manon para que huya con él, pero la joven se niega a irse sin todas sus pertenencias, especialmente las joyas. En el momento en que se dispone a huir, entra la policía, que detiene a Manon, acusada de prostitución. La joven impide que Des Grieux haga público su amor por ella y le dice que, si quiere, pronto podrá volver a estar con ella.

Acte III

El port de Le Havre, on, de fet, comença la narració original de la novella de l'abat Prévost, que està escrita de manera retrospectiva. Lescaut intenta subornar els oficials per tal que Manon, arrestada amb d'altres prostitutes, pugui ser alliberada. Manon s'adona aleshores que Des Grieux també es troba al port per salvar-la i comprar, juntament amb el seu germà, la seva llibertat. El pla fracassa i el comandant crida les dones que han de ser deportades a Amèrica per tal que pugin al vaixell que les durà a l'altra banda de l'Atlàntic. Mentre unes prostitutes amaguen el seu rostre per la vergonya, d'altres miren descaradament la multitud que les insulta. La tercera de la filera és Manon, que esquiva les seves companyes per abraçar novament Des Grieux.

La multitud es posa de seguida al costat de Manon, quan s'adona de la història amorosa que l'uneix a Des Grieux. Veient que els intents per alliberar la seva estimada són inútils, Des Grieux demana al comandant que li permeti viatjar amb Manon al vaixell. L'oficial, commogut, accedeix a les pregàries del cavaller, que finalment viatjarà a Amèrica amb la seva estimada.

Acte IV

El quart i últim acte de l'òpera de Puccini és, de fet, un duet de gairebé vint minuts entre Des Grieux i Lescaut, separat per l'immens monòleg "Sola, perduta, abbandonata", que canta la jove. La parella es troba en un paratge desolat de l'estat de Louisiana. Des Grieux i la seva amant han fugit de la filera de presoners i s'arrosseguen, morts de fam, per una plana desèrtica.

Des Grieux surt a buscar aigua i, quan torna amb les mans buides, troba la seva amant, Manon Lescaut, morta sota el sol desèrtic.

Acto III

El puerto de Le Havre, donde, de hecho, comienza la narración original de la novela del abad Prévost, que está escrita de forma retrospectiva. Lescaut intenta sobornar a los oficiales para que Manon, arrestada con otras prostitutas, pueda ser liberada. Manon se da cuenta entonces de que Des Grieux también se encuentra en el puerto para salvarla y comprar, junto a su hermano, su libertad. El plan fracasa y el comandante llama a las mujeres que deben ser deportadas a América para que suban al barco que las llevará al otro lado del Atlántico. Mientras unas prostitutas esconden su rostro por la vergüenza, otras miran descaradamente a la multitud que las insulta. La tercera de la fila es Manon, que esquiva a sus compañeras para abrazar nuevamente a Des Grieux.

La multitud se pone enseguida al lado de Manon, cuando entienden la historia amorosa que la une a Des Grieux. Viendo que los intentos por liberar a su amada son inútiles, Des Grieux pide al comandante que le permita viajar con Manon en el barco. El oficial, conmovido, accede a la petición del caballero, que finalmente viajará a América con su amada.

Acto IV

El cuarto y último acto de la ópera de Puccini es, de hecho, un dúo de casi veinte minutos entre Des Grieux y Lescaut, separado por el inmenso monólogo “Sola, perduta, abbandonata”, que canta la joven. La pareja se encuentra en un paraje desolado del estado de Luisiana. Des Grieux y su amante se han escapado de la hilera de prisioneros y se arrastran, al borde de la inanición, por una llanura desértica.

Des Grieux sale a buscar agua y, cuando regresa con las manos vacías, encuentra a su amante, Manon Lescaut, muerta bajo el sol desértico.

English synopsis

ACT I

The first act of *Manon Lescaut* is set in the courtyard of an inn in the French city of Amiens. A group of students amuse themselves while waiting for a stagecoach to arrive. Among them is the chevalier Renato Des Grieux, a young man rich in good intentions but poor in means, who delights in watching the pretty girls strolling nearby.

Des Grieux watches as young Manon steps down from the newly arrived coach. Instantly and madly in love, he declares that he has never seen a woman like her.

Manon is a capricious young woman who has come to Amiens with her brother, Lescaut. In exchange for money, he has arranged her marriage to Geronte di Ravoir, a wealthy but elderly and feeble-minded man of business, who has removed Manon from the convent where she had been living.

Edmondo, a student and friend of Des Grieux, informs him that Manon is to be married to an old man. A sudden love has already taken hold between Manon and Des Grieux. Taking Geronte di Ravoir's carriage, Des Grieux escapes with Manon to Paris. Lescaut, however, assures Geronte that Manon will ultimately be his.

ACT II

The second act marks a sharp contrast with the first. Manon now lives in Geronte's house. Although surrounded by luxury, she is bored and longs for Des Grieux, whom she is still desperately in love. The two have maintained a secret affair.

Geronte returns to the room where he left Manon and finds her in Des Grieux's arms. When Manon mocks the old man, he withdraws, promising to return soon. Fearing the worst, Des Grieux urges Manon to run away with him, but she refuses to leave without collecting all her belongings, especially her jewellery. Just as she is about to escape, the police burst in and arrest her on charges of prostitution. She prevents Des Grieux from openly declaring his love for her and tells him that, if he wishes, they will soon be together again.

ACT III

The action moves to the port of Le Havre, the point at which Abbé Prévost's novel originally begins, told in retrospect. Lescaut tries to bribe the officers to secure the release of Manon, who has been arrested along with other prostitutes. Manon then realises that Des Grieux is also at the port, determined to save her and buy her freedom with the help of her brother. The plan fails and the commander calls out the women who are to be deported to America, ordering them to board the ship that will take them across the Atlantic. Some of the prostitutes hide their faces in shame, while others stare defiantly back at the crowd hurling insults at them. Third in line is Manon, who breaks away to embrace Des Grieux once more.

The crowd quickly takes Manon's side when they become aware of her love for Des Grieux. Seeing that all attempts to free his beloved are futile, Des Grieux begs the commander to allow him to travel with Manon on the ship. Moved by his plea, the officer grants his request and the chevalier is permitted to sail to America with the woman he loves.

ACT IV

The fourth and final act of Puccini's opera is an almost twenty-minute duet between Des Grieux and Manon, separated by the young woman's immense monologue, "Sola, perduta, abbandonata". The lovers are in a desert landscape in the state of Louisiana. Having escaped from the chain of prisoners, Des Grieux and his beloved stagger across a barren plain, exhausted and starving.

Des Grieux goes in search of water, but when he returns empty-handed he finds Manon Lescaut dead beneath the merciless desert sun.

FESTIVAL
PERELADA
40 ANIVERSARI

PASQUA

02 ABRIL · 20h ESTRENA RECUPERACIÓ

ORATORI:
CRISTO CONDANNATO CALDARA
VESPRES D'ARNADÍ
COR FRANCESC VALLS

03 ABRIL · 21h

LEÇONS DE TÉNÈBRES COUPERIN
WILLIAM CHRISTIE &
LES ARTS FLORISSANTS

04 ABRIL · 18h

EIN DEUTSCHES BAROCKREQUIEM
VOX LUMINIS

04 ABRIL · 22h

OFFICIUM DEFUNCTORUM
LUÍS DE VICTORIA
O VOS OMNES

05 ABRIL · 12h CONCERT MATINÉE

MISSES DE MOZART I SCHUBERT
FRANZ SCHUBERT FILHARMONIA
COR FRANCESC VALLS

INSTAL·LACIÓ PERFORMATIVA AL CLAUSTRE

03 ABRIL · 20 i 22:30h

LA LUZ DEL LOBO
AURORA BAUZÀ & PERE JOU +JOU SERRA
COR BRUCKNER BARCELONA

04 ABRIL · 20 i 23h

LA LUZ DEL LOBO
AURORA BAUZÀ & PERE JOU +JOU SERRA

DEIXEBLE DE GUIDO RENI
Martiri de Sant Sebastià
Italia, segle XVII
Oli sobre tela
Museu Castell Perelada, inv. 1413

festivalperelada.com · T. 902 374 737

Direcció de Comunicació /
Dirección de Comunicación
Nora Farrés

Responsable de Premsa i Edicions /
Responsable de Prensa y Ediciones
Joana Lladó

Coordinació / Coordinación
Sònia Cañas, Marc Gaspà

Col·laboradors en aquest programa /
Colaboradores en este programa
Jaume Radigales

Disseny original / Diseño original
Bakoom Studio

Disseny / Diseño
Minimilks

Fotografia / Fotografía
Barbara Aumüller

D.L.
B 5440-2026

Copyright 2026:
Gran Teatre del Liceu sobre tots els articles d'aquest programa i fotografies pròpies /
Gran Teatre del Liceu sobre todos los artículos de este programa y fotografías propias

Informació sobre publicitat i Programa de Patrocini i mecenatge /
Información sobre publicidad y Programa de Patrocinio y mecenazgo
liceubarcelona.cat / mecenes@liceubarcelona.cat / 93 485 86 31

Comentaris i suggeriments / Comentarios y sugerencias:
edicions@liceubarcelona.cat

La Fundació del Gran Teatre del Liceu és membre de / La Fundación del Gran Teatre del Liceu es miembro de:

El Gran Teatre del Liceu ha obtingut les certificacions / El Gran Teatre del Liceu ha obtenido las certificaciones:
EMAS (Eco Management and Audit Scheme)
ISO 14001 (Sistema de gestió ambiental / Sistema de gestión ambiental)
ISO 50001 (Sistema de gestió energètica / Sistema de gestión energética)
Distintiu de garantia de qualitat ambiental / Distintivo de garantía de calidad ambiental

GA-2016/0235
GE-2016/0036

Programa imprès amb paper 100% reciclat /
Programa impreso con papel 100% reciclado

VENETIAN PRINCESS & PRINCESS FLOWER COLLECTIONS | robertocoin.com
ROBERTO COIN
GRAU
joieriagrau.com